

I

De stad ligt vlak bij de gevechtszone. Toch is het er rustig wonen. Bij mooi weer gaan de mensen op de rivieroeveren liggen. Reusachtige populieren zorgen voor schaduw, ze ruisen tegen de sonore achtergrond van aanhoudend verkeer, auto's, vrachtwagens. Het water kun je niet meer horen. Kajaks varen met of tegen de stroom, voorts een paar vissersboten en de jachten van de notabelen. De akers zijn verdwenen. Stroomopwaarts staan de fabrieken te verkommeren, de voorsteden lopen leeg. Je hebt de kappers van daarginds, sjofele salons, bodemprijzen, en de kappers van het centrum, sjiek, mooie foto's in de etalage. De modellen op die foto's hebben lokken in hun ogen en een dreigende blik. De jongeren imiteren die blik. Vooral de meisjes, pantervrouwtjes met een gewestelijk accent, driemaal om hun pols geslagen leren bandjes, een tatoeage in de holte van hun rug.

De Barbierster koos voor de fabriekswijk, een voormalige hoerenkast. Vanuit het stadscentrum zoeken ze haar op, voor haar besmeurde leren fauteuil deserteren ze de luxueuze salons, hun spiegels zonder barsten. Te voet of met de auto komen ze traag voorbij, langs haar etalage zonder rolgordijn. Geen man die er niet van droomt languit op haar stoel te liggen.

Het is een aantrekkelijke vrouw, zonder opsmuk, met brede polsen. Kort of lang haar, dat hangt van je gezichtspunt af. Ze heeft schuine ogen, hoge jukbeenderen, blozende wangen door een denkbeeldige kou. Kou heeft geen vat op haar, noch warmte, noch slapeloosheid. Ze glimlacht, meestal, een vrolijke en te-

gelijk gereserveerde glimlach. Haar kruis is altijd vochtig, een bosje rood haar. Sommigen beweren: rood, zwart en wit, zoals de vacht van een naar verluidt steriele kattensoort. Of zoals het haar van mannen, de kleur van hun beharing.

Ze heeft allerlei mooie instrumenten, scheer- en barbiersmesen, scharen. Stuk voor stuk vlijmscherp geslepen. Stilzwijgend staat iedereen rond de fauteuil waarin de klant ligt. Men kijkt toe, met knikkende knieën. Zij strijkt met het lemmet langs het oog, strelend haast. De man doet zijn ogen dicht, hij geeft zich over. Dan kan het mes zijn werk doen. Het oog rolt. Onder druk van het mes, een zachte, omtrekkende druk waardoor het kleinste peesje dat nog vastzit zorgvuldig wordt losgemaakt, komt het uit zijn kas omhoog. Het oog schiet weg en stuitert op de vloer.

Elke dag raken mannen zo een oogbol kwijt.

Één vrouw in die menigte. Ik. Mira. Kleiner dan de Barbierster, minder vrolijk. Dromend van haar ligstoel. Tussen haar handen zou mijn gezicht ontspannen, zouden mijn ogen eindelijk dichtgaan. Want 's nachts slaap ik niet: mijn jukbeenderen zijn ijzeren staven, mijn voorhoofd is een metalen deksel. Met mijn gezicht naar boven gericht vul ik mijn slapeloze nacht met eindeloze vragen. Waar is mijn broer? Komt er een eind aan die oorlog daar? Ben ik veilig bij de Barbierster?

Soms stel ik me het volgende voor: ze roept me, duwt me achterover in haar fauteuil, mijn hoofd bij de grond, mijn benen gespreid op de leren rugleuning. Mijn schaamspleet, verticaal ooglid, schermt een blind, zacht oogje af. Het kleurt rood en richt zich op tussen de huidplooien die de Barbierster met haar vingers opzij schuift terwijl het mes dichterbij komt.